

ပုထိုး
လ

စာအုပ်အားလည်း

အခန်း (၁)

လမ်းချိုးလေးကို ကွေ့ကွေ့လိုက်ချင်းမှာ ပင် ဟိန်းမားစွာ တည်ရှိနေသော မီးခိုးပြာရောင် အဆောက်အအုံကြီးကို မြင်လိုက်ရသည် မို့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟည်းလာသော ရင်ခုန်သံများ ရပ်သွားသည် အထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရလေသည်။

‘ဦးလေး.. ဦးလေး အဲဒီတိုက်ကြီးပဲ’

‘ဪ.. .စောစောတည်းက သံသာဧည့်ရိပ်သာ’လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲကွယ်...

လိပ်စာကလည်း မရေရာ ဧည့်ရိပ်သာ နာမည်ကိုလည်း မသိသည့်အတွက် လှည့်ပတ်ရှာခဲ့ရ ခြင်းကို ရည်ရွယ်ပြီး ကားမောင်းသည့် ဦးလေးကြီးက ညည်းသည်။

‘နာမည်ကို မသိလို့ ပါ ဦးလေးရဲ့...’

ပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုဖွင့်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသော ‘ဘုံ’ကို အငှားကားမောင်းသည့် ဦးလေးကြီးက သားသမီးချင်း စာနာပုံနှင့် ကြည့်ကာ...

‘တူမရယ်.. .နင့်ဟာက ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဒီမှာ အသိရှိလို့ လား ဒီဧည့်ရိပ်သာမှာ တည်းမယ် ဆိုရင်တော့ နင့်မှာ ပါလာမယ့် ပိုက်ဆံတွေ ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်လောက်နဲ့ ပြောင်မှာ နော်...’

ကားနောက်ခန်းမှာ တင်လာသော လက်ဆွဲအိတ်များကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး အောက်သို့ချ ရင်း ဘုံ ခပ်သဲ့သဲ့လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

‘ဒါ ကျွန်မ ပါပါရဲ့ တည်းခိုရိပ်သာပါ ဦးလေးရဲ့ ’

ဦးလေးကြီးက မယုံပုံနှင့် ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ယမ်းကာ နောက် ဆုံးတစ်ခွန်းအနေနှင့် ‘နင် ဖြစ်ရဲ့ လား...’ဟု မေးသည်။ ။

ဘုံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှ ဘုံ လှမ်းပေးသော ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူ ကာ ကားကို မောင်းထွက် သွားတော့သည်။ ။

အခုမှ စတင်မြင်ဖူးသည့် ဦးလေးသားချင်းအရွယ် သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ အကြင်နာကို ကြည်နူးပီတိဖြစ်စွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ။ သူစိမ်းတောင် ပူပင်သေးတာ ပါပါဆိုလည်း စိတ်ပူစွာ နှင့် စောင့်စားနေမှာပဲ။

ကိုယ့်အဖေပိုင်သည့် ဧည့်ရိပ်သာကို နာမည်လည်း မသိ လိပ်စာလည်း မရေရာသည့် သမီးမျိုး ကို အငှားကားမောင်းသည့် ဦးလေးကြီး မယုံနိုင်တာလည်း မဆန်းပေ။ ဘုံတို့ ကတော့ ကိုယ့် အကြောင်းနှင့် ကိုယ်ပဲလေ။ ပါပါကို မမြင်ဖူးတာပင် ခြောက်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ ပါပါ အကြောင်းတွေ ခပ်ရေးရေးဖြစ်နေတာ ဘာမှ မဆန်း။

ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ အိတ်နှစ်လုံးစီလွယ်ကာ လက်တစ်ဖက်မှာ အိတ်ငယ် တစ်လုံးကိုဆွဲရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ကတော့ ဘီးတပ်သားရေအိတ်ကြီးကို မြေပြင်မှာ လှိမ့်ရင်း တွန်းလာခဲ့သည်။ ။ ဘုံ့ ပုံစံကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရရင် ပါပါတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ခြုံလောက်မှာ ပါပါထွက်စောင့် မနေသည့် အဖြစ်ကိုတော့ ဘုံ့ကိုယ်တိုင်က ‘လာမကြိုပါနဲ့ ပါပါ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး လာခဲ့ချင်တယ်’ လို့ လူကြိုက်တစ်ဆင့် ပြောထားသည် မို့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေမိပါ။

ခြံဝရောက်ရောက်ချင်း အပေါ်ဖြူ အောက်ဖြူဝတ်ထားသော
ဧည့်ကြိုကောင်လေး တစ်ယောက် အနီးသို့လာကာ...

‘အစ်မ...အိတ်တွေ ကျွန်တော့်ကိုပေး’

ပါပျံ အလုပ်သမားတွေရဲ့ တာဝန်ကျေပျူငှာမှုကို
သဘောကျသွားရပြီး လေးလံလွန်းနေ သည့် ပခုံးနှစ်ဖက်က အိတ်လေး
လုံးကို ဧည့်ကြိုလေးကို ပေးလိုက်ပြီး သူ့နောက်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ လို
က်လာခဲ့သည်။ ။

အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ အဝင်ဝ အခန်းမှာ တော့ ကျယ်ပြန့်သည့် ဧည့်
ခန်းဆောင်တစ်ခုနှင့် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည့် ကောင်တာရှည်တစ်
ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ရင်ခုန်လွန်းသောစိတ်ဖြင့် ကောင်တာကလူကို
ကြည့်လိုက်မိတော့ ခပ်ရွယ်ရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်မို့ ဘုံ စိတ်ချမ်းသာ
သွားရ သည်။ ။ ဘုံထင်ခဲ့တာက ကောင်တာလိုနေရာမျိုးမှာ ‘မအက်စ်သာ
'နှင့် တွေ့ရမည်ဟု တွေးခဲ့မိတာ လေ...။

ဧည့်ကြိုကောင်လေးက ကောင်တာရှေ့မှာ အိတ်များကို ချပေးပြီး ပြ
န်ထွက်သွားသည်။ ။ ကောင်တာက လူရွယ်က ဘုံ့ကို ဖော်ရွေပြီးနှင့်
ပြီးပြပေမဲ့ ဘုံ့ပြန်မပြီးပြဖြစ်ဘဲ သူ့နောက်ကျောဘက် က နံရံပြည့်
မှန်ချပ်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသော ဖြူဖွေးသွယ်လျနေသည့် ပုံစံနှင့် ကောင်မ
လေးသည် ပါပါချစ်သော ပါပျံ ချစ်သမီးလေးဆိုတာ ပါပါ မှတ်မှ မှတ်မိ
ပါ့မလား၊ ဘုံကတော့ ဟာဝေယံရှပ်အင်္ကျီ ဖားဖားပွပွ များကို ဝတ်ဆင်
တတ်ပြီး နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သော ပါပျံပုံစံကို
မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်ယောင်မှတ်မိနေဆဲ။ ပါပါလည်း မှတ်မိရင် မှတ်မိမှာ

ပါလေ...ဘုံကြီးပြင်းလာသည့် ရုပ်ရည်ကို မသိရင်တောင်မှ ငယ်ဘဝက
ဓာတ်ပုံတွေ ပါပါ့မှာ ပါသွားခဲ့သည် ပဲ။

ပါပါ အရမ်းချစ်ခဲ့သော သမီးလေးကို ပါပါ အရေးထားနေဆဲ ဆိုတာ
ကိုတော့ ဧည့်ရိပ် သာနာမည်ကို ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သိသာသည် ။ ပါပါက
ဒီလိုပဲ ဘုံနာမည်ကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ခေါ်တတ်သည် လေ။
ဘုံစကားပြောလိုက်ရင် ချိုလွင်ပြီး နားထောင်လို့ အရမ်းကောင်းသည့်
အသံ ပိုင်ရှင်လေးဟု ပါပါက ချီးမွမ်းကာ ‘သံသာ’ဟု ခေါ်တတ်သည် ။ မျ
က်နှာနှင့် လည်ပင်းတစ်ဝိုက် က ချွေးတို့ ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် တို့ သုတ်
ရင်း လက်တံရှည်လျားသွယ်လျသည့် သမီးလေးကို ‘ပဒေါင်မ’ဟု ပါပါ
ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့တာ၊ သနပ်ခါးကြိုက်တတ်လွန်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
သနပ်ခါး ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော သမီးလေးကို ‘သနပ်ခါးတုံးလေး’ဟု ပါ
ပါ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့တာတွေကို လည်း ပြန်သတိရသည် ။

မျက်နှာတွင် ချွေးထွက်၍ နဖူးနှင့် ပါးပြင်တို့ တွင် သနပ်ခါးမကျန်
တော့ဘဲ မျက်လုံးနှစ်ဖက် ဝန်းကျင်တွင် သာ အကွင်းလိုက် ကျန်နေတာ
ကို တွေ့ရတော့ ‘ဟာ . . . မျက်မှန်ကြီးဟေ့ မျက်မှန် ကြီး’ဟု ပါပါ စနော
က်ခဲ့တာကိုပါ တစ်ဆက်တည်း သတိရဖြစ်ပြီး ဘုံ နှုတ်ခမ်းလေး အသာ
ဖွင့် ကာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

ဧည့်ရိပ်သာထဲကို များ ပြားလှသည့် အိတ်ကြီးအိတ်ငယ်များ နှင့်၊
မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်း ဝင် လာပြီး ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ
မှန်ကိုပဲစိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးနေသောကြောင့် ‘ဦးဆောင်’ မထိန်းနိုင် ဘဲ ရ
ယ်လိုက်မိသည် ။

‘ဘာရယ်တာလဲဟင်’

‘ဪ...မဟုတ်ပါဘူး ဘာအကူအညီပေးရမလဲ’

‘ဘာရယ်တာလဲ ဆိုတာကိုသာ အရင်ပြောပါ’

ဦးဆောင်စိတ်ထဲက ‘ဘယ်လို မိန်းကလေးပါလိမ့်’ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ။ ခပ်အေးအေးနှင့် သိမ်မွေ့သော မြန်မာမလေး ဟန်အပြည့်ရှိသည့် ဒီကောင်မလေးမှာ ဇွတ်တရွတ်နိုင်သည့် စိတ်ကလေး တွေ ရှိနေပါလား။ သိပ်သိချင်နေရင်လည်း ဦးဆောင်မှာ အဖြေရှိသည် ပင်. . .။

‘မှန်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေလို့’

‘ဪ. . .ဒါနဲ့ ခုန ကူညီမယ်လို့ ပြောတယ်နော်၊ တစ်ခုလောက် ကူညီပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဦးရဲရင့်က ဒီဟော်တယ်မှာ ပဲ နေသလားဟင်’

ဦးဆောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ‘ဘယ်အထပ်ရဲ့ အခန်း ဘယ်လောက်မှာ လဲ’ဟူသော မေးခွန်းလေးက ဆက်လိုက်လာသည်။ ။ ဒါကိုတော့ ဦးဆောင်မဖြေနိုင်။ ဒီဟော်တယ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင် ဦးရဲရင့် ဘယ်မှာနေသည် ဆိုတာ လာတည်းသည့်သူတွေ သိထားဖို့ မှ မလိုဘဲ။ အထူးသဖြင့် ဒီလို မိန်းကလေးငယ်လေးတွေဆို ပိုတောင်သိဖို့ မလို။ ဦးဆောင် မဖြေတော့ မိန်းကလေးက. . .

‘ဒါဆို. . .ကျွန်မကို ဦးရဲရင့် အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်သား အခန်းကိုပေးပါ’

အံ့ဩမှုနှင့် ဦးဆောင် မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားရသည်။ ။ အံ့ဩသွားဟန် ရှိသောသူကို ဘုံက စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဒီလူက ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ရင်ဘတ်မှာ ချိတ်ထားသော စာတန်းလေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဦးဆောင်။

ဒီအရွယ်ကို 'ဦး'တပ်ထားမည်တော့မထင်၊ နာမည်ကိုက ဦးဆောင်ပဲဖြစ်မှာ ၊ ဘုံနှင့်ရွယ်တူ ရင်တူ၊ မတူရင် ကြီးမည်ဖြစ်သော ဒီ လူကို ဘုံ 'ကို'တွေ 'မောင်'တွေ တပ်ခေါ်မနေချင်...။

'ဒီမှာ ဦးဆောင် ကျွန်မက ပါပျဲ သမီးပါ၊ တစ်...ပါပါနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ နှစ်...ပါပျဲဘေး ကပ်လျက်ခန်းမှာ ကျွန်မနေမယ်'

'ဪ...ဒါဆိုရင်လည်း စောစောက ပြောပါလားဗျာ၊ အန်ကယ်က ကြုံတော့ ပြောထားပါ တယ်'

ဦးဆောင်က ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ်နှင့် ကိုယ့်ကို 'ဦးဆောင်'ဟု ပင် ခပ် တည်တည်ခေါ်သည့် သူဌေးသမီးငယ်ကို အကဲခတ်ကာ 'အန်ကယ်က ဧည့်သည် ရောက်နေလို့ ခင်ဗျ' ဟု ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောလိုက်သည် ။

ဘုံစိတ်ထဲမှာ ဒီကိုစလာခဲ့တုန်းက ရှိခဲ့သော တုန်လှုပ်မှုတွေ ကြော က်ရွံ့အားငယ်မှုတွေက ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားသည် ။ ပါပါနဲ့ မအက်စ်သာတို့ ကို အရင်ဦးဆုံး ရင်မဆိုင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ် နိုင်လေသည် ။

'နာမည်လေး တစ်ဆိတ်လောက် ခင်ဗျာ'

'ဒီဟော်တယ် နာမည်ဟာ ကျွန်မ နာမည်ပဲ၊ ကျွန်မ ဒီအိတ်တွေ ကျွန် မနေရမယ့် အခန်းကို ပို့ချင်ပြီ၊ ပြီးတော့ ပါပါနဲ့ တွေ့ချင်ပြီ၊ အိတ်တွေကို ကျွန်မ မသယ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ သိပ်လေး နေပြီ၊ ဦးဆောင် သယ်ပေး မလား'

ဆက်တိုက် ပြောချသွားသော စကားတို့ ကြောင့် ဦးဆောင် မိန်းက လေးကို အကဲခတ်နိုင်သွား သည် ။ စကားအပြောအဆိုတို့ က မပြေပြစ် လှပေမဲ့ အေးဆေးဟန်ရှိသော မျက်နှာလေးမှာ သူဌေးသမီး မို့ အနိုင်ယူ

အထက်စီးက နေချင်ဟန်တော့ မရှိပါ။ သူမနာမည်လေးကို သိရတော့မှ သူမလေးရဲ့ အသံ က အလွန်ချို့လွင်ပြီး သာယာလှတာကို သတိပြုမိသွားရသည်။ ။

‘တာဝန်ကျ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ အန်က ယ့်ကိုတော့ ခဏ တစ်ဖြုတ်လောက် အနားယူပြီး စောင့်လိုက်ပါလား ခင်ဗျာ’

‘အခန်းထဲမှာ သွားပြီး စောင့်ရမှာ လား ဟင့်အင်း ဒီမှာ ပဲ စောင့်မယ်’

ကိုယ့်ဟာကိုယ်မေး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘုံ ဧည့်ခန်းဆောင် ထဲက ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ လာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ပါပါချစ်သော သမီးလေးကို ချက်ချင်းကြီး လာမတွေ့နိုင်ရ လောက်အောင် ဒီဧည့်သည် တွေက ဘယ်လောက်အရေးကြီးလို့ လဲ၊ ခြောက်နှစ်တာ ကွဲကွာနေသော သမီးထက် အရေးကြီးသည် ဆိုသည့် ဧည့်သည် တွေကို ဘုံ စောင့်ကြည့် မှ ကိုဖြစ်တော့မည်။

ဦးဆောင် ပခုံးတွန့်ရင်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ်နေလိုက်ရသည်။ ။ အန်ကယ် ရဲရင့်၏ သမီးနှင့်ကျကာမှ ဦးဆောင်လည်း ကိုယ့်နာမည် ကို ‘နောက်လိုက်’ဟု ပြောင်းမှ ညွှန်ရတော့မလို ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

ဖုန်းလာ၍ ဦးဆောင် လက်ခံစကားပြောနေစဉ်မှာ မိန်းကလေးက အနားသို့ ပြန်ရောက်လာ သည်။ ။ စကားရှည်ရှည်ပြောနေသည့် ဦးဆောင်ကို စိတ်မသက်မသာပုံစံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြီး ဖုန်းချ လိုက်တော့မှ ...

‘မအင်္ဂါသာရော’

‘မလေးက အပြင်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သွားပါတယ်’

‘ပါပါ ဧည့်သည် တွေက ဘယ်အချိန်လောက် ပြီးလိမ့်မလဲ’

‘မမှန်းနိုင်ဘူး ခင်ဗျ။ ကြာတတ်ပါတယ် ဒီအောက်ထပ်မှာ ကလည်း စားသောက်ခန်းနဲ့ ဆိုတော့ လူရှုပ်ပါတယ်၊ အပေါ်ပဲ တက်လိုက်ပါလား’

ဘုံ ခေါင်းခါပြကာ ခုနကထိုင်ခဲ့သည့် ကုလားထိုင်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည် ။ ထိုင်လိုက်ပြီး ကျောပူမည်မှ မကြံလိုက်သေး။

‘ဟေ့... သမီးလေး ရောက်ပြီလား’

အောင်မြင်ခန့်ညားသော ပါပါအသံက မမှတ်မိနိုင်စရာမရှိ၊ ဘုံထိုင်နေရာက ထရပ်ကာ အသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ကောင်တာ၏ ညာဘက် စားသောက်ခန်းမဘက်က ပါပါနှင့် လူတစ်စု ထွက်လာကြသည် ။ ဘုံ ပါပါနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိစဉ်မှာ ငြိမ်ကျသွားရသည် ။ ပါပါက ဘုံကို ဘယ်လိုဆက်ဆံလိုက်မှာ လဲ။ ပါပါဘက် လုံးဝပါမလာသော ဘုံလေးကို ပါပါက နွေးထွေးပျံ့မလား။ ပါပါအရမ်းကြီး ကြည့်ကောင်းလာတာတော့ ဘုံ ချက်ချင်းသိလိုက်သည် ။

‘ပဒေါင်လေး ပဒေါင်မ’

အိုး... ပါပါ။ ဘုံ ရှက်ပြီးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်ကာ ပါပါတို့ အုပ်စုရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ သည် ။ ပါပါအနီးသို့အရောက်မှာ အရပ်မြင့်လှသည့် ပါပါက ဘုံခေါင်းလေးကို ဆွဲယူကာ ခပ်ဖွဖွ လှုပ်လိုက်ရင်း သူ့ဘေးက လူသိုက်ကို ‘ဒါ ကျွန်တော့် သမီးလေးပဲ’ဟု အင်္ဂလိပ်လို မိတ်ဆက်ပေး လိုက်သည် ။ ဒီတော့မှ ပါပါ ဧည့်သည် တွေက တစ်ယောက် နှစ်ယောက်စက လွဲလို့ ကျန်သည့်သူများ က နိုင်ငံခြားသားများ ဖြစ်ကြောင်း ဘုံ အကဲခတ်မိတော့သည် ။ အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ သာ ပါပါက ဘုံကို သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်တာ နေမှာ ပါ။ သိပ်အရေးမကြီး မထူးခြားသည့် ဧည့်သည် ဆို ပါပါက ဘုံကို ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး ဟု

ဘုံ ယုံကြည်လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ပါပါ ပုံစံက ခြောက်နှစ်တာ ကွဲကွာနေရ၍ စိမ်းနေသောပုံစံမျိုး လုံးဝမရှိ၊ မနက် အိမ်ကထွက်သွားပြီး ညနေကျ ပြန်ရောက်လာသော ဖခင်တစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုး ဘုံနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိလွန်းနေ သည်။ ဘုံ ပျော်လိုက်တာပါပါရယ်။

‘ပါပါ... ကျွန်မ ဆယ့်နှစ်နာရီကတည်းက ရောက်နေတာ’

‘ဒါဆို ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာပြီပေါ့၊ ခရီးလမ်းပန်း ဘယ်နှယ်နေလဲ’

‘အဆင်ပြေပါတယ်’

‘ကြောက်နေသေးလား၊ စိတ်ညစ်နေလား၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ရှိလား’

ပါပါအမေးကို ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းယမ်းပြီး အဖြေပေးလိုက်သည်။ ပါပါက ‘အိုကေ’ဟု ဆိုကာ ဘုံ့ပခုံးလေးကို အသာတွန်းလိုက်သည်။ ပါပါ့ ပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းမှီရင်း ခေါင်းငုံ့နေသော ဘုံ၊ ဧည့်ခန်းဆောင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့တော့သည်။

ဘုံ့အဖို့ ပြည့်စုံသွားပြီလေ၊ ပါပါ့ စကားတွေကို အကဲခတ်လိုက်ရုံနှင့် ပါပါ ဘုံ့ကို ငယ်ငယ် တုန်းကလို အထူးချစ်ခင်နေဆဲဆိုတာ သိသာသည်။ အခု ပါပါက နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည် များ နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်လေ၊ ဘုံက အလိုက်သိတတ်ရမည်ပေါ့။

ကောင်တာဘေးက ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ရင်း ဦးဆောင်ဆိုသူ၏ ရှေ့သို့အရောက် ခပ်စွေစွေ ကြည့်လိုက်ရင်း နှုတ်မှ ‘လိမ်တယ် အကြာကြီးလည်း မစောင့်ရဘူး’ဟု ခပ်တိုးတိုးပင် ကိုယ့်ဘာသာ ရေရွတ်ပြောဆိုနေသယောင်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဦးဆောင် ပြုံးလိုက်တာကိုမြင်တော့

ဘုံပျော်သွား သည် ။

ပါပုဆီမှာ ဦးဆောင်အကြောင်းတွေ စုံစမ်းပြီး ‘ဦးဆောင်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ခင်တယ်ပါပါ’ဟု ပြောလိုက်ရဦးမည်။ သမီးလေး၏ ဆန္ဒကို အလေးထား ဆောင်ရွက်တတ်သည့် ပါပုကြောင့် ဘုံ မကြာခင် ဦးဆောင်နှင့် ခင်မင်သည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်တော့မည်မှာ သေချာပါသည် ။

ဘုံ ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ် လက်တင်ရင်း မေးထောက်ကာ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲကို လျှောက်ကြည့် အကဲခတ်နေလိုက်သည် ။ ပါပါကလည်း နော် သိပ်ကြာတာပဲ၊ ဘုံတောင် ပျင်း လာပြီ။

‘ရွှေဘုံရှင်း နော်’

‘ရှင်...ဟုတ်ပါတယ်’

ဘုံရှေ့ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည့် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ဘုံ ငေးကြည့်ရင်း ဖြေလိုက် သည် ။ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံအဖြူကို သပ်ရပ် ခန့်ညားစွာ ဝတ်ထားသော ဒီအစ်ကိုကြီးက ဘုံကို ဘာလို့ သိနေပါလိမ့်။ ခုနက နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည် တွေနှင့် အတူပါသော မြန်မာဧည့်သည်တွေထဲမှာ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတာကို အမှတ်ရမိသွားတာကြောင့် ဒီအစ်ကိုကြီးသည် လည်း ပါပုအတွက် အရေးကြီးကောင်း ကြီးမည်ဟု ဘုံရိပ်မိသည် ။

‘ကိုယ်... ‘သခင်’ပါ’

‘ရှင်’

‘ဪ... ကိုယ့်နာမည်က သခင်တဲ့ မှတ်ထား၊ အန်ကယ် ဦးရဲရင့်နဲ့ တော့ သိပ်ခင်တယ်၊ ရွှေဘုံရှင်းနဲ့ လည်း အန်ကယ် ပြောပြထားလို့ ခင်

နေပြီ’

ပိုင်နိုင်လှသည့် သူပုဂံစံကြောင့် ဘုံ ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည် ၊ ဘုံက အဲလိုပဲလေ ဘုံအနိုင်ရမည်ထင်သည့် သူတွေဆို အနိုင်ယူကာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှိလှသလောက် ဒီလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပုံစံနှင့် အရာရာကို တတ်သိနားလည်ကာ ဘုံထက်ပိုပြီး ရဲဝံ့နေသည့် သူတွေနှင့် ဆိုရင်တော့ ဘုံက ရှက်ချင် ကြောက်ချင်နေပြန်သည် ။

‘ရွှေဘုံရှင်းက ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုမကျွေးဘူးလား’

‘ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်က အပေါ်ထပ် အခန်းထဲ ရောက်သွားပြီ အစ်ကိုကြီး’

သခင် ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ‘အစ်ကိုကြီး’တဲ့ ။ ကောင်းပါတယ် ဦးဦးလို့ မခေါ်တာဘဲ ကျေးဇူး တင်လိုက်ရမည်။ သခင်နှင့် ရွှေဘုံရှင်းက အသက်အများကြီး ကွာတာပဲ။

‘ဦးရဲရင့်ရဲ့ သမီးက ‘သံသာ’ကနေ တစ်ခုခု မှာ ကျွေးဖို့ ပိုက်ဆံအိတ် လိုဦးမှာ လား’

ပြန်မဖြေဘဲ မျက်နှာလွဲနေသည့် ရွှေဘုံရှင်း ပုံစံကြောင့် သခင် ခေါင်းညိတ်ရင်း ရွှေဘုံရှင်းကို စိတ်ထဲကနေ အမှတ်များ စွာ ပေးနေဖြစ်သည် ။ မြန်မာ အင်္ကျီရင်စွေ လက်စကနှင့် နန်းသီရိချိတ် ကလေး ဆင်မြန်းထားသော၊ ဆံပင် မတိုမရှည်လေးကို ခပ်မြင့်မြင့်လေး ပင့်တင်ပြီးစည်းနှောင်ထားသော၊ ရွှေဘုံရှင်းပုံစံက သခင်စိတ်ထဲ သဘောတွေ့လှသော မြန်မာမလေးပုံစံအတိ။

‘ဟော. . .ဒီရောက်နေတာကိုး မောင့်မိတ်ဆွေ ဦးစိုးတင့်တော့ မစ္စတာ ဟီရိုရှိတို့ နဲ့ ပဲ ပြန်လိုက်သွားတယ်၊ မစ္စတာဟီရိုရှိက အန်ကယ့်

ဟော်တယ်ကို သဘောကျပါ့မလား မောင်...’

ပါပါက ဘုံတို့ အနားသို့ ရောက်လာသည် ။ သူ့နာမည် ခေါ်ရခက်ခက်ကြီးကြောင့် ပါပါ တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေပုံရသဖြင့် ဘုံ ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိသည် ။

‘သူ သဘောကျပါတယ် အန်ကယ်၊ သူစဉ်းစားမှာ ပါ ကျွန်တော်က သူတို့ နဲ့ ညနေကျ တွေ့ကြရဦးမှာ အန်ကယ်၊ အခုမလိုက်သွားလည်း ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော် တမင်ပဲ မလိုက်သွားဘဲ ချန်နေရစ်ခဲ့တာ’

သခင်ပြောပုံဆိုပန်းက ပါပါတော့မသိ၊ ဘုံသာဆို သူပြောသမျှ အဟုတ်ကြီးပဲဟု ထင်မိချင် စဖွယ်ပင်။

‘သနပ်ခါးတုံးလေး ဒါက ပါပါမိတ်ဆွေ မောင်သခင်တဲ့ ... (. . .)ကုမ္ပဏီရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် လေ’

‘အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပြီးပြီ ပါပါ’

‘ဟုတ်လား...ကဲ...ဒါဆိုထ...ပါပါတို့ အပေါ်သွားပြီး စကားပြောရတော့အောင်’

ပါပါက ဘုံကို ပခုံးလေးကနေ ဆွဲထူလိုက်သဖြင့် ဘုံမတ်တတ်ရပ်လိုက်သည် ။ ပါပါက ရှေ့ကအလျင်ထွက်သွားပြီး ဘုံတို့ ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေသော ကောင်တာက ‘ဦးဆောင်’ဆီ သွားပြီး စကားပြောနေစဉ်မှာ ဘုံနှင့်သခင်က ပါပါနောက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်လာခဲ့ကြသည် ။

‘သနပ်ခါးတုံးလေး ဟုတ်လား၊ အဲဒီနာမည်ကို ကိုယ်သဘောကျတယ်၊ ရွှေဘုံရှင်း ပုံစံကို လည်း သဘောကျတယ်၊ ဆံပင်မဖြတ်နဲ့ ကြားလား၊ သနပ်ခါးလည်း ဒီလိုပဲ အမြဲလိမ်း’

ဘုံ သခင်ဘက်သို့ မျက်မှောင်ခပ်ကုတ်ကုတ်နှင့် မမော့တမော့ ကြည့်

မိစဉ်မှာ သခင်က ဘုံကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။ ပါပိုကို တော့ နှုတ်ဆက်သွားလေသည်။ သူမလိမ်းခိုင်းလည်း ဘုံကလိမ်းမှာ ပဲ။ သူဆံပင်ဖြတ်ခိုင်းလည်း ဘုံကမဖြတ်ပေါင်။ အခုတော့ ဘုံ သူ့စကားနား ထောင်ရာ ကျတော့မည်။

အစ်ကိုကြီး။ ရှင်ဟာ သိပ်ကြီးလည်း မခင်သေးဘဲနဲ့ တယ်ဆရာလုပ် ချင်ပါလား။ ကျွန်မက တော့ ထင်နေပြီ။ ဒီနေ့တွေ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်မှာ အစ်ကိုကြီးက ဦးဆောင်လောက် ခင်မင်စရာ ကောင်းမယ်မထင်ဘူး။ နာမည်တွေကတော့ လူ့အထက်စီးက နာမည်တွေကြီးပဲ။ စိတ်မသက် သာ စရာ။

‘လာ...ဘုံကလေး’

ပါပို ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရင်း မေးသင့် မမေးသင့် သိပ်မ စဉ်းစားမိခင်မှာ ပဲ ဘုံ ပါးစပ်က မေးခွန်းတစ်ခု အလိုလို ထွက်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

‘ပါပို မအင်္ဂါသာရော’

ပါပိုက ဘုံကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ‘အပြင်သွားတယ်’ဟု ဖြေသည်။ ပါပို ဖြေသံ ကြောင့် ‘သူလည်း ဒီမှာ ပဲနေတာ မဟုတ်လား’ဟု ဆက် မေးမည့် မေးခွန်းက လည်ချောင်းထဲမှာ ပဲ ပျောက်ကွယ်သွားရတော့သည်။

‘သမီးလေး မေမေနေကောင်းလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပါပို’

ပါပို အင်္ကျီ လက်မောင်းအစကို ဆွဲကိုင်ကာ ပါပို နောက်ကလိုက်ခဲ့ ရင်း ပါပိုအခန်းဟု ထင်ရ သည့် အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ အရောက်မှာ ရပ်

လိုက်ကြသည်။ သော့ဖွင့်နေသော ပါပိုကို မော့လိုက်ပြီး...

‘ပါပိ ကျွန်မကို ချစ်သေးရဲ့ လား’

ဦးရဲရင့်က တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သည်။ ကလေးဆန်ချင်သေးသော သမီးလေးခေါင်းကို နှစ်ချက်လောက် ပုတ်လိုက်ရင်း...

‘ပဒေါင်မရယ် ပါပိုမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ မချစ်ဘဲနေမလား’

ဘုံ နှုတ်ခမ်းလေးစွေကာ ပြုံးရင်း အရမ်းကျေနပ် သွားရသည်။ ပါပိနှင့် မေမေ့ကို ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လည်း မေးရင် ဘုံမဖြေတတ်ပါ။ ရောရောနှောနှောနှင့် ပျော်တတ်သော ပါပိုကိုတော့ ခပ်တည်တည်နှင့် ချစ်ခင်ပုံမပြတတ်သည့် မေမေ့ထက် ပိုခင်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါဆိုရင် မေမေနဲ့ နေခဲ့ပြီး ပါပိုနောက် ဘာလို့ လိုက်မလာခဲ့သလဲဟု ပါပိမေးချင်လိမ့်မည်။ သမီး မိန်းကလေးမို့ မေမေနဲ့ သာ နေခဲ့ခြင်းပါဟု ဘုံကဖြေရင် ပါပိ ကျေနပ်ပါ့မလား။

သမီးလေးကိုချစ်သော ပါပိကတော့ ဘုံ ဘာပြောပြော ကျေနပ်မည့် ပုံပင်။ စိတ်ပူပန်တကြီး နှင့်။ ‘အဆင်မပြေရင် နာရီပိုင်းမဆိုင်းနဲ့ ။ ချက်ချင်း လှည့်ပြန်လာခဲ့’ဟု မှာ လိုက်သော မေမေ့ထံ ဖုန်းဆက်ရင်း ပါပိက အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် ပြောပြရဦးမည်။

မမြင်ရပေမဲ့ မေမေ ဘုံ့ကို မျက်စောင်းရွယ်နေမှာ ဘုံ့ကြိုသိနေသည်

။

ပြောင်းဖူးမွေးလေးတွေလို ဝါဖျော့ပြီး အရောင်ပြယ်နေသော ဆံနွယ်
မျှင်ပါးပါးလေးတွေနှင့် ကောင်လေးကို ‘သခင်’ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကော
င်လေးထံက အပြုံးပြန်မရ။

‘မင်းကို ငါက ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲကွ’

‘သမီးကိုတော့ အော်ဒရီလို့ ပဲခေါ်နော် ဦး’

ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးမငယ်လေးက ပြုံးပြုံးလေး
ဝင်ပြောတာမို့ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ရသည်။ သခင် ဦးတည်မေးသူက
တော့ ခပ်ကြာကြာတိတ်နေပြီးမှ စိတ်မရှည်သံဖြင့်...

‘ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပေါ့ဗျ။ နာမည်ပဲ။ ဗလဆိုတာလည်း ကျွန်တော်ပဲ။
လူးကပ်စ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်ပဲဟာ’

‘ဒါဆို ဗလလို့ ပဲခေါ်မယ်ကွာ’

‘ဟာ လူးကပ်စ်လို့ ပဲ ခေါ်ပါတော့။ ဗလတဲ့ ၊ ရှက်စရာကြီး’

‘ရှက်စရာကြီး’ဟု ပြောလိုက်ဟန်က မူနဲ့နဲ့နှင့် ကလေးဆန်သလို ဖြ
စ်သွားရတာကို ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် သိရှိပြီး မနှစ်မြို့နိုင်စွာ လူးကပ်စ်
ခေါင်းကို တအားယမ်းခါမိသည်။ သခင်ကတော့ စကားကို အမျိုးမျိုး
ပြောင်းလဲပြောဆိုနေသည့် လူးကပ်စ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ကြည့်နေမိသည်

။

မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာမည်ဆိုကတည်းက ဆန္ဒအမျိုးမျိုးပြကာ ကျီ
တိုက်နေခဲ့သည် ဟု သူ့ အမေက ပြောခဲ့သော လူးကပ်စ်ဆိုသည့် ဒီကော
င်လေးက ဆက်ဆံရတော့ ခက်မည်မှန်း သခင် ကြိုတင်သိရှိပြီးသားပါ။
သို့သော် လူးကပ်စ်ကို သခင် အပြစ်မမြင်၊ သူ့ခမျာလည်း . . .သူ့ပုံစံကို

တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်ကာ စပ်စုချင်ကြမည့် လူတွေကြားထဲမှာ ထက် သူ့ ပုံစံနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိပြီး အထူးတလည် ထင်ရှားပေါ်လွင်မနေသည့် လူမျိုးများကြားထဲမှာ သာ နေချင်ရှာမည်ပေါ့လေ။ မြန်မာစိတ်ပျောက်ပြီး နိုင်ငံခြားကိုပဲ စွတ်အထင်ကြီးသည် မို့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ပဲ အမြဲနေလိုစိတ်ရှိခြင်း တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။

လူးကပ်စ်နှင့် အော်ဒရီဆိုသည့် မောင်နှမ နှစ်ယောက်က သခင်နှင့် စပ်ကြည့်ရင်တော့ ညီအစ်ကို နှစ်ဝမ်းကွဲလောက်တော်သည့် ဦးသီဟ၏ သားနှင့် သမီးဆိုတော့ သခင် တူနှင့် တူမ ဆိုလည်း မမှားပေ။ သူ့အဖေက ချီကာဂိုမြို့က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အမြဲတမ်း (Permanent) အလုပ်ရသည် မို့ သူတို့ လေးတွေ လေးငါးနှစ်သားလောက်ကတည်းက အမေရိကားသို့ ပါသွားခဲ့ကြသည် ။ ထိုကုမ္ပဏီက မြန်မာပြည်မှာ ကုမ္ပဏီခွဲငယ်တစ်ခု တည်ထောင်ကာ အရှေ့တောင် အာရှနိုင်ငံများကို ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ဖို့ စီစဉ်တော့ မြန်မာဖြစ်သည့် ဦးသီဟကိုပဲ တာဝန်ပေးလိုက်ကာ နှစ်နှစ်တာဝန် နှင့် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် လူးကပ်စ်နှင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ် သမီး အော်ဒရီတို့ လည်း ချီကာဂိုမှာ ပင် ကျန်ရစ်ကြမည်ဟု ဘယ်လိုပင် တောင်းဆိုဆို မြန်မာဆန်လိုသော မိခင်၏ အုပ်ထိန်းမှုကြောင့် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ပါလာကြသည် ။

လူးကပ်စ် မြန်မာပြည်မှာ မနေချင်လှတာကို သခင်က နားလည်သည် ။ လူးကပ်စ်က သာမန် လူတွေလိုမှ မဟုတ်ဘဲလေ၊ မြန်မာစစ်စစ် တစ်ယောက်ဖြစ်ရန်နှင့် ဆံပင်တွေ . . .ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်က အမွှေးအမှင်တွေ မျက်တောင် မျက်ခုံး အားလုံးတို့ က ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ကာ ဝါဖျော့ဖျော့အရောင် ဖြစ်နေသည် ။

အသားအရောင်ကလည်း ပန်းသွေးနှင့် ဖြူဆုတ်ဆုတ်လိုအရောင်မျိုး ၊ မျက်သားအဖြူမှာ မျက်ဆန်က သူတကာတွေလို မနက်ဘဲ ဖျော့တော့ နေသော မီးခိုးပြာရောင် ဖြစ်နေသည် ။ ဒီတော့ လည်း မြန်မာလူမျိုးဖြစ် ရက်နှင့် မြန်မာတွေထဲမှာ ထူးခြားနေကာ နိုင်ငံခြားသား ကောင်လေး တစ်ယောက်အသွင် ဖြစ်နေတော့သည် ။

တကယ်တော့ လူးကပ်စ်ခမျာ ‘Albino’(အယ်လ်ဘီနို)ခေါ် ရောဂါတစ်မျိုးကို ခံစားနေရ သည့် သူပါ။ မွေးကတည်းက ဒီလိုပုံစံလေး ဖြစ်နေရသည် ။ Albino ကလေးငယ်များ ၏ ထုံးစံ အတိုင်း (Deficiency of Pigment in eyes, hair and slein) မျက်လုံးအမွှေးအမှင်နှင့် အရေပြား တို့တွင် အရောင်ခြယ်မှုနည်းပါးနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

သိတတ်လာသည့်အရွယ်မှ စကာ ဒီလိုဖြစ်နေခြင်းကို မကျေမနပ်နှင့်သာမန် မြန်မာမလေး ပုံစံဖြစ်ပြီး သူ့လို ထူးခြားနေခြင်းမရှိသည့် ညီမငယ် အော်ဒရီကိုလည်း အစဉ်အမြဲလိုလို မကျေနပ် နေသူဖြစ်သည် ။ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက သူ့ပုံစံကို သူငယ်ချင်းကလေးငယ်များက နောက်ပြောင် စနောက်ခဲ့ကြခြင်းကို လူးကပ်စ်မေ့နိုင်သေးဟန် မတူ။ ဒါကြောင့်လည်း မြန်မာပြည်မှာ ပြန်လာနေဖို့ အရေးကို လူးကပ်စ်တွန့်ဆုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

သူတို့ အမေ မမမြိုင်က မြန်မာပြည်ရောက်နေတုန်း ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှု ထိန်းကျောင်းပေးဖို့ သခင်ကို တာဝန်ပေးထားသဖြင့် ဒီကိစ္စကြီးကို ခေါင်းခဲနှင့်ပင် တာဝန်ယူထား ရသည် ။ လူးကပ်စ်ပုံစံကို ကြည့်ရတာ အချိုးပြေမည့်ပုံတော့ မရလှပေ။

ခုလည်း ကြည့်. . .မြန်မာပြည်ရောက်ကတည်းက တစ်ပတ်ကြာသည် အထိ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းနေပြီး ပျင်းရိပြီး

ငွေ့လာတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်စိတ်တိုကာ သွားလာ လည်ပတ်
နေသည့် အော်ဒရီကိုလည်း ရန်လုပ်နေတော့သည်။ ။

သူ့ကို သာမန်လူထဲကလူလို သဘောထားစေချင်ကာ သူ့ရောဂါကို
ထူးဆန်းမနေဘဲ သူ့ကို ဖေးမမနေဘဲ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံစေလိုစိ
တ် လူးကပ်စ်မှာ အပြည့်ရှိနေတာကို သခင်က ကောင်းကောင်း ကြီး နား
လည်သည်။ ။

‘ဦး.. .အော်ဒရီတို့ တွေ မနေ့က ရွှေတိဂုံဘုရားကို သွားကြတယ်။
မေမေက ပင်ပန်းလို့ တဲ့ ၊ ကျန်တဲ့ နေရာတွေ ဦးလိုက်ပို့ပေးပါလား’

‘အော်ဒရီ.. .အော်ဒရီ ဦးဦးက အားတာ မဟုတ်ဘူး’

မမမြိုင်က ဝင်ပြောသည်။ ။ မမမြိုင်တို့ မိသားစု ငှားနေဖို့ အိမ်ကို သ
ခင်က သခင့်အိမ်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ပင် ရှာပေးထားသည်။ ။ စီးဖို့ ကားငှား
ထားပေးဖို့ ကတော့ အဆင်မပြေသေးသည် မို့ သခင့် ကားကိုပင် နှစ်အိ
မ်ထောင် သုံးစွဲနေရလေသည်။ ။ မနက်ပိုင်း ကိုယ့်အလုပ်တိုက်
ကိုယ်မသွားခင် ဒီအိမ် ဝင်ပြီး ဒီနေ့အပြင်ထွက်ချင် မထွက်ချင် မေးရ
တာက အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ။ ကိုသီဟက တော့ အလုပ်ရှိရင်
အိမ်ကိုပြန်လှည့်မကြည့်တတ်သည့် လူစားမို့ သူ့အဆက်အသွယ်နှင့် သူ
ကားနှင့် သူ မနက်လင်းရင် မရှိတတ်တော့ပေ။

‘ဦးဦး.. .ဒီဇင်ဘာကျရင် ကျိုက်ထီးရိုးတက်ရအောင်’

‘ဗဟု သုတတယ်စုံပါလား အော်ဒရီ။ ဘယ်သူပြောပြလဲ။
သူငယ်ချင်းတွေလား’

‘မေမေ ပြောတာပါ။ အော်ဒရီတို့ မှာ သူငယ်ချင်းမရှိဘူး၊ ဦးဦးရှာ
ပေးပါဦး’

မမမြိုင်က ရယ်နေသည် ။ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေသော လူးကပ်
စ်က သူငယ်ချင်းဟူသည့် အသံကြောင့် ခေါင်းထောင်လာကာ...

‘နားလည်လွယ်မယ့် သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်လောက် ကျွန်
တော်လည်း လိုချင် တယ်’

သူတို့ သူငယ်ချင်းကိုတောင် သခင်က ရှာပေးရဦးမည်။ တတ်လည်း
တတ်နိုင်သည့် မောင်နှမပဲ။

‘မမမြိုင်. . .သူတို့ ကို ကျောင်းထားဖို့ စီစဉ်မှာ လား။ နှစ်နှစ်တောင်
ဆိုတော့’

‘သူတို့ ကို ဒီက မြန်မာအတန်းတွေရအောင် လှမ်းဖြေမထားမိဘူး။
ဟိုမှာ ဆို နောက်တစ်နှစ် လောက်ရှိရင် လူးကပ်စ် တက္ကသိုလ်တက်ရ
တော့မှာ ၊ အော်ဒရီကတော့ အထက်တန်းပေါ့။ အခုလည်း ကျောင်းပိတ်
ထားချိန်မို့ ခေါ်လာလို့ ရတာ၊ သူတို့ နဲ့ အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်မည့်ကျောင်းမျိုး
ဒီမှာ အဆင်ပြေ ပါ့မလား မသိဘူး’

‘ဒီမှာ ကျောင်းတက်ရရင်တော့ သူငယ်ချင်းရဖို့ ပြေလည်မှာ ’

သခင့်စိတ်ထဲမှာ ရွှေဘုံရှင်း ဆိုသည့် ကလေးမလေးကို ဘာကြောင့်
မှန်းမသိ ပြေးမြင်လိုက်မိ သည် ။ အမျိုးသမီးကောင်းလေးပုံပေါက်နေ
သော ရွှေဘုံရှင်းကလေး ဆိုရင်တော့ ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်အတွက်
အဖော်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်သည် ။

လူးကပ်စ်ရဲ့ ပြောင်းလဲထူးခြားမှုတွေကိုလည်း ရွှေဘုံရှင်းက စပ်စပ်
စုစုရှိမည့်ပုံမရ။ မြန်မာ လည်း မဆန် တိုင်းတစ်ပါးစိတ်လည်း
အဝင်ကြီးမဟုတ်လှသေးသော အော်ဒရီကိုလည်း ရွှေဘုံရှင်း က ပြုပြင်
ကူညီနိုင်မည့်ပုံရလေသည် ၊ မန္တလေးကနေ ဒုတိယနှစ်အောင် လာပြီး ရ

နံကုန်မှာ တတိယ နှစ် ပြောင်းတက်ဖို့ လာသော ရွှေဘုံရှင်းလည်း ကျောင်းဖွင့်ဖို့ လိုသေးသည် မဟုတ်လား။

သခင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ တူ. . .တူမ၊ သားသမီး အချို့နှင့် သိကျွမ်းဖူး သော်လည်း ရွှေဘုံရှင်းလောက် မျက်စိထဲတွေ့သည့် မိန်းကလေးမျိုးမရှိသေး။ ခဏတစ်ဖြုတ်လေး သာ တွေ့လိုက်ရသော်ငြား သခင်သတ်မှတ်ထားသော ‘စံ’တွေနှင့် ကိုက်ညီမည်ဟု ယူဆလိုက် ရသော ရွှေဘုံရှင်းကို သခင် တော်တော်လေး သဘောကျသွားမိရတာတော့ ဆန်းလေသည် ။

‘ကျွန်တော့် အသိရဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးထားလိုက်မယ် မမမြိုင်၊ ကျွန်တော် သဘောကျတယ် ဆိုရင်တော့ အော်ဒရီတို့ နဲ့ ပေါင်းဖို့ သင်းဖို့ ကို မမမြိုင် စိတ်ချလောက် ပါတယ်’

‘ဦးဦး. . .ဘယ်သူလဲ’

အော်ဒရီ မေးခွန်းသံနှင့်အတူ လူးကပ်စ်ထံမှ စိတ်ဝင်စားမှု မျက်ဝန်းများကပါ သခင့်ထံ ကျရောက်လာသည် ။

‘ရွှေဘုံရှင်းတဲ့ အော်ဒရီထက်တော့ ကြီးမယ်၊ လူးကပ်စ်ထက်တောင် ကြီးနိုင်သေးတယ်၊ ဆယ့်ကိုး နှစ်ဆယ်လောက် ရှိမှာ ပေါ့’

‘အဲဒီ အစ်မကြီးက လူးကပ်စ်ကိုမြင်ရင် ကြောက်ချင်ကြောက်သွားမှာ ’

လူးကပ်စ်က ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ စကားပြော မဆင်ခြင်သော အော်ဒရီနားသို့ ခြေလှမ်း ကျဲများ ဖြင့် လျှောက်သွားသဖြင့် အော်ဒရီက ထပြေးပြီး အော်ဟစ်လိုက်သံက စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ် လာလေသည် ။

ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရမှာ ကို ရွှေဘုံရှင်း

ဘက်က ပြန်တွက်ကာ ရွှေဘုံရှင်းအတွက် ကောင်းမှ ကောင်းပါ့မလား
ဟု သခင် စဉ်းစားမိပြီး ရွှေဘုံရှင်းကို သနား အားနာ စိတ်က ရင်တွင်း
သို့ ရုတ်တရက် ခိုဝင် လာလေသည်။

ဘုံ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် မအက်စ်သာဆိုတာ ဘုံအားကျ
အထင်ကြီးစရာ သူ့လုပ်ပုံကိုပုံ တွေကို တိတ်တခိုး အတုယူစရာ ချစ်ခင်
လေးစားစရာ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပေါ့လေ။

မအက်စ်သာကလည်း ဘုံကို ချစ်ခင်ခဲ့သည် ဟု ဘုံ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

‘ဘုံ ကျွန်မ ကျွန်မနဲ့ ထည့်ထည့် မပြောနဲ့ လေ၊ တောသူကြီးကျနေ
တာပဲ၊ ဘုံလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ထည့်ပြောကြည့်စမ်း’

‘ကျွန်မ မေမေလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်မလို့ ပဲ ထည့်ပြောတာပဲ
မအက်စ်သာရဲ့ ၊ မေမေ ပြောတတ်ပုံလေးကို ကျွန်မ ကြိုက်တယ်’

မအက်စ်သာ ဒီလိုငြင်းခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ တွေးတာတို့ . . .တစ်
ယောက်တည်း စကားပြော ကြည့်တာမျိုးတို့ . . .လုပ်မိရင် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ‘ဘုံ’ဟု ပင် တိတ်တခိုး သုံးစွဲခဲ့မိတာ ယနေ့တိုင် ပါပဲ. . .၊ ပြင်ပမှာ
တော့ ဆယ်နှစ်ကျော် ခိုင်မြဲလာသည့် ‘ကျွန်မ’လို့ ပြောကျင့်ကို မစွန့်လွှတ်
နိုင်. . .။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဘုံက ဆယ့်တစ်၊ ဆယ့်နှစ်. . .နှစ်အရွယ် မအက်
စ်သာက နှစ်ဆယ်ကျော် . . .။ ပါပါက ဘုံကို မအက်စ်သာနှင့်ဆို စိတ်ချ

သည် ။ မအက်စ်သာကလည်း သူ့အပြင်သွားစရာရှိ တိုင်း ဘုံကို လာခေါ်
သည် ။ ဘုံမှာ လည်း အပြင်မလိုက်ရမှာ စိုးလို့ မအက်စ်သာပြောတိုင်း
နာခံကာ ဖားလိုက်ရတာအမောပင် . . .

‘အန်ကယ် . . .အက်စ်သာ ဈေးချိုထဲသွားမလို့ ဘုံကိုခေါ်သွားမယ် . . .
ဘုံနဲ့ အက်စ်သာ အင်္ကျီဆင်တူချုပ်မလို့ . . .အန်ကယ် မုန့်ဖိုးပေး’

မအက်စ်သာက ဒါမျိုးလေးတွေလည်း ရသည် ။ ဘုံကတော့ ကလေး
ဝီဝီ မအက်စ်သာနှင့် ဈေးလိုက်ရပြီး အင်္ကျီအသစ်ရတာကိုပဲ ပျော်မြူးနေ
တတ်လေသည် ။

မအက်စ်သာက ပါပိုသူငယ်ချင်း၏ သမီး. . .
.အိမ်ထောင်ကျတာစောပြီး ဘဝကို ပင်ပင်ပန်း ပန်း ရုန်းကန်နေရသော
မအက်စ်သာ၏ ဖခင် ဦးအန်ထော်နီနှင့် ပါပါတို့ ပြန်ဆုံကြတော့ ပါပါက
သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနှင့် ဦးအန်ထော်နီတို့ မိ
သားစုကို ထောက်ပံ့ကြည့်ရှု သည် ။ ဦးအန်ထော်နီ
ကွယ်လွန်သွားချိန်မှာ တော့ ပါပါက ကျန်ရစ်သူ မုဆိုးမ ဒေါ်လေးငယ်နှ
င့် မအက်စ်သာတို့ ကို ပါပါလုပ်ငန်းတွေမှာ ခေါ်ယူအလုပ်ပေးကာ စောင့်
ရှောက်ထားတော့သည် ။

‘ဘုံ . . .ရော . . .ဒါတွေယူလိုက်တော့ . . .’

မအက်စ်သာက သူမသုံးချင်တော့သည့် နှုတ်ခမ်းနီ . . .ပါးနီလေးတွေ
ကို ဘုံကိုပေးရင် ဘုံ အလွန်ပျော်တတ်ခဲ့သည် ။ ဒါမျိုးတွေ လုံးဝမသုံး
သော သူ့အလုပ်နှင့်သူ သမီးကို ပြန်မကြည့်နိုင်သော မေမေ့ထံမှ ဒါမျိုး
တွေ လက်ဆောင် မရသည် မို့ မအက်စ်သာ ပေးတတ်တာတွေကို ဘုံမြ
တ်နိုးသည် ။

ဘုံ မျက်နှာက နီနီရဲရဲတွေကို မေမေမြင်သွားပြီး ဆူတော့ ငယ်ရွယ်စိ

တံနှင့် ဘုံ မေမေ့ကို တောင် စိတ်ကွက်ချင်ခဲ့သေးသည်။ ။ မအက်စ်သာက သူ့ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့ရာမှာ ဒေါ်လေးငယ် အပြောလွတ်အောင် ဘုံကိုပါ ခေါ်ခေါ်သွားခဲ့ခြင်းကို မေမေ ပြန်သိသွားသည့်နောက်မှာ တော့ဘုံနှင့် မအက်စ်သာတို့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာခဲ့ရသည်။ ။

‘ကိုရဲ...ရွှေဘုံရှင်းကို...အက်စ်သာနဲ့ မပေါင်းစေချင်တော့ဘူး...’

‘ဘာလို့ လဲ ခင်ခင်...’

‘ကျွန်မ...အက်စ်သာကို ကြည့်မရတော့ဘူး၊ ကျွန်မပါးစပ်နဲ့ ဆို မိတ်ပျက်မယ်...အက်စ်သာ့ ကို...ကိုရဲကြည့်ပြောချင် ပြောတော့...’

လေသံထန်ပြီး စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောတတ်သော မေမေ့စကားများကို အမြဲ နားထောင်ပြီး အလိုဖြစ်တတ်သော ပါပါ...ဘယ်လိုဘယ်ပုံ လုပ်လိုက်သည် မသိ...နောက်ပိုင်း မှာ မအက်စ်သာ အပြင်သွားရင် ဘုံကို လာခေါ်တတ်တာမျိုး မရှိတော့ပေ...။ ဘုံကတော့ ကလေးမို့ ရယ်...မအက်စ်သာကို ခင်တာရယ်ကြောင့်...တစ်ခါတလေ အိမ်လာလည်ရင် သတိရနေကြောင်း ပြောရတာ အမောပင်...၊ အဲဒီတုန်းက အသံလွင်လွင်နှင့် ရယ်နေတတ်ခဲ့သော မအက်စ်သာ၏ ရယ်သံအကြောင်းကို ဘုံ နားမလည်တတ်ခဲ့သေးပါ...။

‘မအက်စ်သာကလည်း အမြဲလာတာ မဟုတ်ဘူး...ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ကျွန်မ သိပ်ပျင်း တာပဲ...ကျွန်မက ကလေးဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းလည်း အိမ်လည်ခွင့်မရှိဘူး’

‘ဘုံ အမြဲတွေ့ချင်ရင်...အက်စ်သာတို့ ဒီအိမ်မှာ လာနေရမလား ဘုံ မေမေ့ကို ပြောကြည့် လေ’

‘မအက်စ်သာက လာနေမှာ လား၊ ကျွန်မ ပါပါ့ကို ပြောလိုက်မယ်’

‘ဘုံ ပါပါက မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘုံမေမေကိုပြောရင် အက်စ်သာက လာနေချင်တယ်လို့ မပြောမိစေနဲ့ ၊ ဘုံတွေ့ချင်လို့ သာ အက်စ်သာက လာနေပေးရမှာ နော်’

ဘုံကြောင့် ပါပါပါရောပြီး မေမေအဆူအမာန်ခံရတော့ ဘုံပါပါကို အရမ်းသနားခဲ့သည် ။ ဘုံ မအက်စ်သာနှင့်အတူမနေရလျှင် နေပါစေ နေနိုင်သည် ။ အမြဲပြီးရွှင်နေသော ပါပါမျက်နှာ မကောင်း တာကိုတော့ ဘုံမမြင်လိုပေ . . .။

‘ကိုရဲ့ . . .အက်စ်သာ အိမ်လာရင်တောင် ကျွန်မ . . .မကြိုက်နိုင်တော့ ဘူး၊ အက်စ်သာ ခြေလှမ်းတွေကို ကျွန်မ မြင်နေတယ်၊ ကျွန်မကို မကောင်းမြင်ကြမယ့် သူတွေထဲမှာ ကိုရဲ့ပါချင်ပါပါ၊ ရွှေဘုံရှင်း မပါအောင်တော့ ကျွန်မ ဂရုပြန်စိုက်ရလိမ့်ဦးမယ်’

‘ခင်ခင့်ဆန္ဒက ဘယ်လိုဖြစ်ချင်တာမျိုးလဲ’

‘ကျွန်မ ဆန္ဒအမှန်ကတော့ ကျွန်မတို့ အလုပ်ထဲကတောင် သူ့ကိုထုတ်ချင်တယ်၊ ဒါဆို ကျွန်မ သိပ်မတရားဘူးလို့ လူတကာက မြင်ချင်မြင်မယ် . . .ဒါပေမဲ့ တရားတယ်၊ သူတို့ ကျွန်မတို့ အပေါ် ဘာကျေးဇူးမှ မပြုဖူးပဲ၊ ကျွန်မတို့ ကချည်း ကြည့်ရှုခဲ့တာ နှစ်ရှည်လများ မဟုတ်လား’

မေမေ အစီအစဉ်ကို ပါပါမကြိုက်တာ ပထမဆုံး ဆန့်ကျင်ခြင်း အနေနဲ့ မလိုက်နာတာ ကြောင့် မေမေ တော်တော် ခံစားသွားရမှာ ပဲ ဆိုတာကို ဘုံကြီးလာမှ နားလည်ခဲ့ရသည် ။ မေမေ ဘာကြောင့် မကျေနပ်သလဲ၊ ဘုံ အဲဒီတုန်းက မသိခဲ့သေးပေမဲ့ ကိုယ့်အမေဘက် ပါရမည်ဆိုတာကို ဘုံနားလည်သည် မို့ ဘုံအတွက် အသက်အရွယ်မတူသည့် အဖော် မအက်စ်သာကို ဘုံ ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီးပဲ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည် ။

မအက်စ်သာနှင့် ဝေးကွာလာတော့ အချိန်ပြည့် ထိတွေ့ဆက်ဆံခွင့်

နီးနီးကပ်ကပ်ကြီး ပေါင်းသင်းတိုင်ပင်ခွင့် မရပေမဲ့ ဘုံစိတ်ဝင်စားမှု လေးစားအတုခိုးမှုတို့ ကို မေမေ့ဆီသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ သည် ။ ဘုံက တစ် နေ့တခြား မေမေအသေးစားလေး ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

ဘုံကိုချစ်သော မေမေ့ကိုလည်း ချစ်သော အလိုလိုက်သော အဖေ လောကမှာ တော့ ဘယ်အဖေမှ ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဟု ဘုံထင် ခဲ့သော ပါပါသည် မေမေနှင့် ဘုံကို ထားပစ်ခဲ့လိမ့် မည်ဟု ဘုံ အိပ်မက် တောင်မှ မမက်ဖူးပေ။ ဒါပေမဲ့ အရိပ်အယောင်မျှမပြခဲ့သော ထိုကိစ္စသ ည် ဘုံ ခုနစ်တန်းအရောက်မှာ တကယ်ပင် ဖြစ်ပွားလေသည် ။

‘ဘုံ ပါပါနဲ့ လိုက်မလား’

ပါပါကို လှည့်၍ မျှမကြည့်သော မေမေသည် ဘုံကိုလည်း ဘာမှ ဝင် မပြော။ မေမေ့စိတ်ထဲမှာ ဘုံက ဘယ်နည်းနှင့်မဆို မေမေနှင့်သာ နေခဲ့ မည်ဟု သေချာနေဟန် ရှိလေသည် ။ မေမေ ယုံကြည်ချက်ကို မပျက်ပြားစေလိုသော်လည်း ဘုံကို အရမ်းချစ်သည့် ပါပါနောက်သို့ ဘုံ လိုက်ချင်နေ မိသည် ။

ဘုံ တွေဝေနေတော့ မေမေက ဘုံ့ဘက်လှည့်လာသည် ။ မေမေထင် သလို ‘မေမေနှင့်ပဲ နေမည်’ဟု မဆိုင်းမတွ မဖြေလိုက်သော ဘုံကို မေ မေ ကျေနပ်ဟန်မတူ . . . ။

‘လိုက်သွားချင်လိုက်သွားလေ ရွှေဘုံရှင်း၊ အက်စ်သာနဲ့ အချိန်ပြည့် တွေ့ချင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ခင်ခင်’ဟု အကျယ်ကြီး အော်လိုက်သော ပါပု၊ အသံအဆုံးမှာ ဘုံ ဆုံးဖြတ်ချက်က ကျသွားသည်။ ။ မေမေ့စကားအရ ဘုံ မေမေ့ အပါးမှာ နေမှ ဖြစ်တော့မည်။ မအက်စ်သာကြောင့် ဆိုရင်တော့ ဘုံ မေမေ့ကိုပဲ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။ ။

‘ကျွန်မ . . . မေမေနဲ့ ပဲ နေခဲ့တော့မယ် ပါပါ’

‘အင်းလေ . . . ပါပါနဲ့ ဆိုရင်လည်း ပဒေါင်မ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာ . . .၊ ဘုံကလေး မေမေနဲ့ ပဲ နေခဲ့ပေါ့’

‘ရှေ့နေ ဦးသိန်းထွန်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကွာရှင်းစာချုပ်ကိစ္စ၊ ပစ္စည်းတွေ တစ်ဝက်လွှဲဖို့ ကိစ္စ ကျွန်မလုပ်လိုက်မယ်’

‘မလိုပါဘူး ခင်ခင်၊ မင်းပစ္စည်းတွေ ငါဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ စိတ်ပြတ်ဖို့ ဆိုတာ လူကလုပ်တာ၊ ဘာစာရွက်နဲ့ မှ လုပ်စရာမလိုပါဘူး’

‘ပြန်စဉ်းစားပြီး သေချာမှ ပြောလေ ကိုရဲရင့်၊ ကွာရှင်းစာချုပ်က ရှင့်အတွက် လိုကိုလိုလာနိုင် တာပေါ့’

ပါပု၊ ဒေါသကို ဒီတစ်ခါ အပြင်းထန်ဆုံး ဘုံမြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်တို၊ ဒေါသထွက် ခဲသော ပါပါစားပွဲငယ်တစ်လုံးကို ဝုန်းခနဲ ကန်ပစ်ကာ ဘုံခေါင်းကို တစ်ချက်ပွက်ပြီး ထွက်သွား ခဲ့တော့ ဘုံ ငိုရှိုက်လိုက်ဖို့ ကို မေ့နေခဲ့ပြီး ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ။ ခဏကြာမှ ဘုံ ငိုဖို့ ကို သတိရသည်။ ။

ဘုံ မေမေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ မေမေက မငို၊ ပါပါ ကန်သွားခဲ့သော လဲနေသည့် စားပွဲ ငယ်ကို သွားပြန်ထောင်ကာ ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်သည့် ပုံစံနှင့် ခပ်အေးအေးပဲမို့ မေမေ့ အတုကိုယူပြီး ဘုံလည်း မငိုမိတော့ပေ။ ။

ပါပါ ထွက်သွားပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ မေမေလုပ်ငန်းတွေထဲက မအက်စ်သာတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် အလုပ်ထွက်သည် ။ ဘုံတို့ အိမ်သို့ လာကာ . . . ‘အက်စ်သာ ရန်ကုန်သွားတော့မယ် မမ’ဟု လာနှုတ်ဆက် ချိန်မှာ ဘုံ အရာရာကို သိနေပြီ။ ငယ်စဉ်က အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ဖူးသော မအက်စ်သာကိုလည်း အမုန်းကြီး မုန်းပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။

ထွက်သွားတာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတော့ ပါပါခမျာ ရန်ကုန်မှာ ဘာမှ အခြေကျ အနည်ထိုင်ဦး မှာ မဟုတ်၊ သို့သော် ပါပါက ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း မေမေက ကွာရှင်းစာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ပါပါဆီ ရှေ့နေကတစ်ဆင့် ပို့လိုက်ပြီး မေမေတို့ လုပ်ငန်းကိုလည်း တန်ဖိုးသင့်ကာ တစ်ဝက်တိတိကို ပါပါထံသို့ ဦးသိန်းထွန်းက တစ်ဆင့်ပဲ လှမ်းပို့သည် ဆိုတော့ ပါပါ နည်းနည်းတော့ အသက်ရှူ ချောင်နိုင်ပြီ။

မေမေကတော့ မချောင်၊ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ တန်ဖိုးငွေ တစ်ဝက်ဆိုတာ ပမာဏက အရမ်းများ လေတော့ မေမေမှာ ဒီလောက်ငွေပိုငွေလျှံကြီး မရှိသည် မို့ ဟိုကဆွဲ၊ ဒီကဆွဲနှင့် ကသီလင်တ အတော်နိုင်သွားရသည် ။

‘ပါပါက မယူပါဘူးလို့ ပြောပြီးသားပဲ ကျွန်မသာဆို မပေးတော့ဘူး သိလား’ဟု ဘုံက ပြောတော့ ဘုံတို့ အိမ်ထိန်း မိန်းမကြီး ဒေါ်အုံးချယ်က . . .

‘ဒါတော့လည်း အမေက မာနကြီးတာကိုး ဘုံရဲ့ . . . သူမာနနဲ့ သူ ခုကြွေးပတ်လည်ဝိုင်း နေပြီ . . . ဟိုဟာမလည်း လက်ချည်း ထွက်သွားတုန်းက ငြိမ်နေပြီး ဥစ္စာတစ်ဝက် ပို့လိုက်ပြီဆိုမှ ထလိုက်တာ ဉာဏ်ချည်းပဲ . . . ’တဲ့ ။

ဘုံတို့ ဟိုတယ်က မန်နေဂျာ ဦးကျော်ထွန်းကတော့ ပါပါဘက်က န

ည်းနည်းပါသည်။ ။

‘မိန်းမပိုင်တဲ့ ၊ မိန်းမဘက်က ပါလာတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ဆက်လုပ်နေရတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ အဲဒီမိန်းမက လုံးဝကျိုးနွံမှ ၊ နည်းနည်းလေး မာနပြချင်လာတာနဲ့ ယောက်ျားပီသရင် ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ဆက်မပေါင်းနိုင်ဘူး’

‘ဦးဦး ဒါဆို ပါပုမှာ အပြစ်မရှိဘူးလား . . . ပါပါ ထွက်သွားတာ မအက်စ်သာကြောင့် ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး လား’

အဲလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး ဘုံကလေးရဲ့ . . . နှစ်ယောက်လုံးမှာ အပြစ်ကိုယ်စီရှိကြတယ်’

ဘာပဲပြောပြော ပါပုကို အပြစ်မြင်ချင်ကြသူတွေဆိုရင် ဦးကျော်ထွန်း ပြောသောစကား တွေကို ပြန်ပြောကာ ဘုံ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ။ ပါပုကို အပြစ်မတင်စေချင်၍ ပြောသော စကားသည် မေမေ့ကို မာနကြီးသည် ဟု ပြောရာတော့ ရောက်သည်။ ။ သို့သော် မာနကြီးတာ အပြစ်မဟုတ်ဟု ဘုံက ထင်သည် လေ။ မေမေက မာနကြီးသည်။ ။ ပါပါက ယောက်ျားပီသသည်။ ။ ဒီနှစ်ယောက် ကြားထဲမှာ အပြစ်ရှိပြီး ဝင်ရောက်မှားယွင်းနေတာ မအက်စ်သာပဲ။ ဘုံ မအက်စ်သာကိုပဲ အရမ်းမုန်းတော့သည်။ ။

ရန်ကုန်မှာ ပါပါ စားသောက်ဆိုင် ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ခု တည်သည် အထိ ဘုံထံ သတင်း ရောက်ခဲ့သေးသည်။ ။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မေမေ့ကို ငဲ့ရတာနှင့်ပဲ ပါပုအကြောင်းကို ဘုံ မစုံစမ်းဖြစ် တော့။ မေမေခွဲဝေပေးလိုက်သောငွေကို ပါပါက လက်ခံပေမဲ့ လစဉ်လတိုင်း ပါပုရှေ့နေက တစ်ဆင့် အတိုးနှင့်အရင်း မှန်မှန် ပြန်ဆပ်နေခဲ့တာကိုတော့ ဘုံသိသည်။ ။

မေမေ ကျေးဇူးကြောင့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်း အကြောင်းကို ပါပါ နားလ

ည် ကျွမ်းကျင်ခဲ့ရ သည် မို့ ဒီအလုပ်ကိုပဲ ပါပါကဆက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံရသည်။ ။ မေမေ့ ပိုက်ဆံတွေ ပါပါ အကုန်ပြန်ဆပ် သွားပြီးချိန်မှာ တော့ ပါပါက ရှေ့နေကတစ်ဆင့်ပဲ ‘မယားစရိတ်၊ ကလေးစရိတ်ယူမလား’ . . . လှမ်းမေးသည်။ ။

‘ကျွန်မ ရယ်လိုက်ပါတယ်လို့၊ သူပြန်ဆပ်ထားတဲ့ ဟာတွေတောင် ဒီတိုင်း အပုံလိုက်ကြီး ရှိနေသေးတာ စိတ်ပြောင်းပြီး ပြန်လိုချင်တယ်ဆိုရင် ရနိုင်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောပေးလိုက်ပါ’

ပါပါ ပြန်ပို့ပေးသော ပိုက်ဆံများကို ဒီအတိုင်းထားပြီး တစ်လတစ်လ အတိုးပေးဖို့၊ အရင်း ဖွဲ့ဆပ်ဖို့၊ အိမ်စရိတ်ရဖို့ မနည်းကြီး အလျဉ်မီအောင် မေမေ မျက်လုံးပြူးနေခဲ့ရခြင်းကို ဒေါ်အုန်းချစ် က မေမေ့ကွယ်ရာမှာ ‘တကယ့် အံ့ဖွယ်မိန်းမပဲ’ဟု ကဲ့ရဲ့ စကားဆိုသည်။ ။

ဘုံကတော့ မေမေ့ မာနအကြောင်းကို အတည်ပြုလက်ခံပြီးသားမို့ ‘ပြန်ယူချင်ရင် အစော ကြီးတည်းက ပို့မပေးဘူး’ဆိုသည့် မေမေ့စကားကို ထောက်ခံသည်။ ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဘုံတို့ နှင့် ပါပါ လုံးဝ အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ရသည်။ ။ ဘုံ ဒုတိယ နှစ် ဖြေပြီးချိန်မှာ ‘ဘုံကို သူ့ထံ တစ်လှည့် လွှတ်ပေးပါ’ဟု ပါပါ တောင်းဆိုချက်ကို မေမေက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လက်ခံလိုက်ပြီး ဘုံကို ပါပါ့ဆီ လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။ ။

ပါပါ့ကို ဘယ်လောက်ကြီးပဲချစ်ချစ် ဝေးနေရတာ ကြာပြီမို့ မေမေနဲ့ပဲ နေသားကျနေပြီမို့ ဘုံကမသွားချင်။ သို့သော် မေမေ့ စကားသည် တစ်ခွန်းဆို ဆိုသလောက် မပြင်စတမ်း ခိုင်မြဲသည် မို့ ဘုံမှာ ငြင်းပိုင်ခွင့်လုံးဝမရှိ။

မန္တလေးမှာ မွေး မန္တလေးမှာ ကြီးသည် မို့ မသိနားမလည်ခင်အရွယ်

က တစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖူးသည့် ရန်ကုန်မြို့ကို ဘုံ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ။

မေမေ ဘာကြောင့် ဘုံကို ရန်ကုန်ကို ပေးလွှတ်ပြီး ပါပွါဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက်သလဲ ဆိုတာကို ဘုံ တွေးတော အဖြေရှာနေမိသည်။ ။
